

Γιατί μου τρώτε λοιπόν, πατέρες,
της εβδομάδες και της ημέρας;
Γιατί οι τούτοις της άναμιαίς
να συζητήτε τώσον καιρό
για της Κορώνας της προνομίας,
και κολοκύθα 'στο πατερό;

Με σάς το κράτος έπηγε νερτά,
με δόξης άτρωτον ώπλιση θώρακα...
λοιπόν αφήστε τώρα τον Κρητά,
χωρίς να θυμάτε γι' αυτόν τον κόρακα.

"Ο, τι κι' αν μαγειρεύετε,
δου κι' αν ρηγορεύετε,
δου κι' αν τσαμπουάντε
κι' άεροκοπανάτε,
σας δεδαιώ πως μ' όλ' αυτά
κανείς δεν σας συχαίρει...
έγω σας λέγ' έρθά κορτά
πως θέλω τον Λευτέρη

"Αν όμως σεις δεν θέλετε του Κρητικού Κουέρνα
κι' αν έξ όργης όγκώνονται τα φλογερά σας στέρνα.
"Αν σεις γι' αυτόν τον πόθο μου δεν έχετε χαμπάρι
και τους κρυφούς άρχιστε και τα καλγά παιχνίδια,
τότε κι' έγω παρακαλώ να πάρετε ποδάρι,
διαλυθήτε, φύγετε, σούρε' στα ξεκομπίδια.

Φ. — Μίσα 'στου Φαίλου τα πυρά,
οί τούτοις της 'λαγκάδες,
έκου τραγούδια θλιβερά,
που λέν οι Τσελιγκάδες.

**Τάδε τραγουδεί χορός
Τσελιγκάδων θλιβερός.**

"Εμπρός, ελαμάκια, 'στο χορό... κρίμα 'στα καρδιοκτύπια...
'στο δρόνο πην οι κόποι μας, 'στο δρόνο τα τερτίπια,

που τον Θανάση τον Λοκρό, πολύπειρο κεφάλι,
τά κάσταν' από την φωτιά τον 'δάλαμε να βγάλη.

Πάλι το σπήν τόκλεισαν το τρίς άναθεμάτο,
και πάλι διαλύσεως ανέλιπτο μαντάτο.

Ποιός τό' περιμενε ποτέ
και τούτο το χαμπέρι;
κλάψε, Κορφήτη Ζηλευτί,
κλάψτε, συμπεθέροι,
και δάστε τώρα χέρι.

"Ας λείψη κάθε πείσμα μας, κάθε θυμός και κόρακα,
τό Στέμμα με τον Κρητικό μας έπαιξαν πλακάκια,
κι' ένφ θρηνούμ' έμεις πικρά γι' αυτή την αφορέλμα
ό Βασιληάς κι' ό Κρητικός λιγδονται 'στα γέλοια.

Μας ήλθε φαρκικό, παιδιά,
και πέτρα 'στο κεφάλι...
ό Κρητικός τρικλοποδιά
μας έβαλε μαγάλη.

Γι'ά τούτον ελα σήμερα, και σαρκασμοί και σκόμματα
μονάχα γι'ά το κόμματα.

Κι' αν τώρα 'στην' Ανόρθωσι ημέρα νήστ' άσκούνται,
μά δεν άναγνωρίζονται,
πομπάζονται, σφουρίζονται,
κακώς γηροδοκούνται.

Κι' ό Θεοτόκης έλεγε: το κράτος, ίσοτάρειο,
σας λένω κάθ' οσάν κι' αυτό πως δεν μοι καπιτάρειο.
Αυτό το πραξικόπημα με κάνει ν' άπορήσω,
και φιναιμέντε σκέπτομαι γι' αυτό ν' άποχωρήσω.

Κι' ό Ράλλης άγριος πολύ
μέ νεύρα κι' έξαφι' μιλει:

"Όσάν το πραξικόπημα του Στέμματος έκινε
δέν είδα 'σους αιώνας,
κι' έγω λοιπόν 'στις έκλογας οδδέτερος θά μείνω...
γι'ά πείσμα της Κορώνας.

Κι'έλεγε κι'ή στάνη
καθενός τσοπάνη:
Μάρς, παιδιά, με δρδες,
'δγητε σανιδάδες,
Ροβεσπέροι Γάλλοι,
Μπράνκο Παρτογάλο,
ρίχτε οτ Στέμματα
Φιλαρέτων βλέμματα.

Πάνε τὰ Παλλάδια...
βγάλετε φυλλάδια,
βγάλετε χαρτιά
κόκκινα, φωτιά.

'Αχ! τὸ Στέμμα τώρα γιὰ τὸν Κορηκὸ
'στοὺς παλῆους, τοὺ φιλῶς φάνηκε κακὸ.
Σ'ἔλους μας ὁ Κορηκὸς
ἔκανε χαλάστρα,
κι'έγινε βασιλικὸς
οὐ καινούρια γλάστρα.

Δράξετε λοιπὸν εὐλ' ἀπὸ γλαμπά...
δὲν μὰς θέλει πιά, δὲν μὰς θέλει πιά.

'Η Κορῶνα χέρι
βίνει' στὸν Λευτέρη.
Γιὰ τὸν ἔνο θεῖται
τροφερατὶ ἀγάπαι,
καὶ τοὺς ντόπιους ρίχνη:
οὐν φελούς, οὐν τάπαι.

Τούτων τὸν στηρίζει
μ' ἔλη τὴν ἀγάπη,
καὶ σ' αὐτὸν χαρίζει
δύναμι Σατρέπη.

'Αλλος Κρόμδελ τῆς Βουλῆς
θῶσαι κι' ἀπολόσαι,
ἄλλος νέος Τσομπελῆς
πλὴν τσομπά καὶ φέσαι.

Δράξετε λοιπὸν εὐλ' ἀπὸ γλαμπά...
δὲν μὰς θέλει πιά, δὲν μὰς θέλει πιά.

Γιὰ τὸν μουσαφίρη
διαλοῦσαι γράφει,
καὶ σ' ἑμᾶς σαβίρει
τὸ γνωστὸ πλάφει.

Χάρες τώρα τῶσαι
κάνει' στὸ κῆρτσι,
καὶ σ' ἑμᾶς τῆς γκῆσαις
λέει μόνοπρτσι.

Δράξετε λοιπὸν εὐλ' ἀπὸ γλαμπά...
δὲν μὰς θέλει πιά, δὲν μὰς θέλει πιά.

Τὰς καὶ μερικὸί σκοῦζουν Σουντακτεκοί.

Μὰς ἦλθε κατακέφαλα μεγάλο κεραμίδι...
πάμε' οτ' Ἀνάπλι, δὲ παιδιά, πάμε' οτὸ Παλαμῆδι.
'Οχεντραῖς μὰς ἐκόκλωσαν φῆδη, δεντρογαλαῖς,
γι' αὐτὸ τὸ πραξικόπημα ποῦ στήθος δὲν κοχλάζει;
πάμε γιὰ συνεδρίασι οὐ τρύπαις, οὐ σπηλαιῖς,
ἄλλ' ὅμως πῶ καλλίτερα νὰ πάμε' οτὸ Καζάτζη.

'Εθὼ φρουρά μὰς ἀπειλεῖ
καὶ μαίνονται θηρία,
καὶ δὲν ἀφίνου' στὴ Βουλῆ
νὰ γίνη συνεδρία,

μή τε νὰ βγάλωμ' ἐξ αὐτῆς κανένα μανιφέστο,
ἄλλοιως μὰς φοβερίζουσι πὸς θὰ μὰς πᾶν ἄριστο.

Παράνομος Διάλυσις... καὶ ποῦς γι' αὐτὴν δὲν φρίττει;
ἔμπρὸς γιὰ συνεδρίασι' τοῦ Νεοκλή τοῦ σπῆτι,
κι' ἀλόγητα κτηπήσαιτε παρανομοῦσαις Κάρρους
κι' ἀρπάξετε τοὺς ἀσθεῖς καὶ ρίχτε τοὺς οὐ τάρρους,
καὶ μία σκούφια κόκκινη θάλτε καὶ τοῦ Καζάτζη,
καθὼς κορδόνεται 'ψηλὸς πολὺ θὰ τοῦ ταιριάζη.

Τέτοια φωνάζουσι μερικοί, κι' ἕνας ἀσθεὶς λέει:
καὶ τάχατε τ' ἔχασαμε, ποῦ τόσο λυσασαλοί
φονάζομε, στριγγίλλομε,
κι' ἀγρίως ὀλοῦσομε;

Εἰς ἔδρας Συνελεύσεως ὀτηρίξαμε τοὺς ὄμους,
καλὰ τὴν ἐπεράσαμε μὲ γεγέ μὰς καὶ χαρὰ μὰς,
καὶ μὲς ὀτὰ καπινοτήρια καὶ μὲς ὀτὸς διαβρόμους
ἄρρηγαμὲ τῆς στάκταις μὰς καὶ ταποτόγαρά μὰς.

Θαυμάσαμε καὶ τῆς Διπλῆς ταβάνη καὶ πατάματα
καὶ μερικοί πιστέψαμε πὸς σκάρωσαν καὶ κόμματα.
Μὰ καὶ λαρόγγη θεῖξαμε πὸς ἔχομε καὶ γλώσσασι,
'ὀτὸ τέλος πληρωθήκαμε καὶ χλιμαῖς ὀκτακόσαις.

Καὶ Λαὸς καὶ Στέμμα ζήτω κι' ἡ Διπλὴ διαλυθήτω.

Διελύθησαν ὀμάδες, πράσινοις ἐληταῖς, κορδόνη,
πάει πάει κι' ὁ Βερρομῆτης,
ποῦχει φαβορίταις πρῶτης,
καὶ τὸν ἔβλεπαν σκαμομένο μερικό μὲ μπαρμπιτόνηα.

Πάει κι' ἐκεῖνος ὁ Γαλαδᾶς... πληροφορίας γύρουσε
καὶ κατηγορητήρια τοῦ Κόντε τοῦ μαγίρουσε.
Πάνε καὶ Κουλουμβάκηδες, ποῦκιδαν τρικυμιαῖς,
κι' ὁ Μαζαράκης ἔφυγε, ποῦἔλεγε παρομιαῖς.
Σκορποῦνε καὶ προγαστορες, σκορποῦν καὶ μπακαλιζοῦροι,
μ' ἔλπιδα πὸς ὀ' ἀνταμωθῶν' στὴ Χάδρα τοῦ Γενιέρη.

Τῆς Διπλῆς τὸ τραγοῦδι θὰ φέλλω,
εἶναι κάπως χαδᾶς θλιβερός...
ἔαφνικὸ τὴν εἰρήνη μεγάλο
κι' ὁ κακὸς τῆς ψυχρὸς τῆς καιρὸς.

'Η Διπλὴ ξεφωνίζει καθένος
ὀτι σφᾶς δὲν εἶχε τὰς φρένας,
κι' ἦτο μόνη φροντις κι' ἀγωνία
πὸς νὰ γίνη φαγοῦρα χρονία.

Διελύθη, καὶ γὰρ ἀφηνίασε
οὐν ἄλογ' ἄργιλο...
διελύθη, καὶ γὰρ ἐγκαινίασε
τὴν δρᾶσιν μὲ εὐλο.

Διελύθη, καὶ γὰρ παραβρόντησαν
τῆς φωνῆς τῆς τὰς μέταλλα...
διελύθη, καὶ γὰρ εἶοι φρόντισαν
νὰ νιάζη τὰ πέταλα.